

Státní oblastní archiv v Plzni

Velkostatek Kozlov

1698–1850 (1882)

Inventář

EL NAD č.: 197

AP č.: 697

Mgr. Vladimír Červenka

Klášter 2015

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	9
III. Archivní charakteristika archivního fondu	10
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	11
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	12
Seznam použitých pramenů a literatury	13

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk	16
Příloha č. 2: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Kozlov	17

Inventární seznam:

I. KNIHY	22
II. SPISOVÝ MATERIÁL	24

I. Vývoj původce archiválií

Ves Kozlov (též Kozlovo, německy Koßlau, Kosslau, Goßlau, Gosslau), která byla správním centrem stejnojmenného statku, leží v Karlovarském kraji, v okrese Karlovy Vary, necelých 6 km jižně od Bochova, k němuž dnes přísluší jako část obce. Šlechtický statek se v Kozlově konstitoval nejpozději v polovině 14. století, kdy o něm máme první písemné zmínky, související s výkonem patronátu nad místním farním kostelem Nanebevzetí Panny Marie. V letech 1365 a 1370 k němu dosazovali faráře bratři Němota, Přech a Jan, jinak Ješek z Kozlova, v roce 1380 již jen Přech a Jan. Poté se zde až do druhé poloviny 15. století vystřídalo několik držitelů, kteří se po vsi psali, jejich vzájemné genealogické souvislosti však vesměs neznáme. Poslední z nich byl roku 1456 Václav z Kozlova. Dalších asi sto let byl Kozlov majetkem pánů von Plauen, kteří měli v okolí řadu dalších držav (Bochov, Bečov nad Teplou, Toužim, Andělská Hora, Kynžvart, Žlutice). Z roku 1558 máme zprávu, že Heinrich V. von Plauen zapsal mimo jiné i na „*wys Kozlau*“ věno své manželky Dorothey Kathariny von Brandenburg-Ansbach. Kozlov je dále zmiňován také v odhadu majetků pánů von Plauen k roku 1567. V tu dobu ale byla ves majetkově rozdělena a některé její části propůjčovány jako manství. Manem byl kupříkladu Georg Uttenhofer von Uttenhofen píšící se „*zu Kossla*“, jemuž bylo kozlovské zboží právě roku 1567 z manství propuštěno. V roce 1579 přikoupil od Jana Ratibořského ze Chcebuze další díl, dosud v manském poměru k Toužimi, který zahrnoval také poplužní dvůr. Tím nejspíše došlo k majetkovému scelení Kozlova a ten se v následujícím období opět stal samostatným deskovým statkem. Georg Uttenhofer zemřel roku 1587 a Kozlov zdědili jeho synové Adam a Kaspar, kteří ho však hned následujícího roku prodali strýci Heinrichovi staršímu Uttenhoferovi. Ten zde hospodařil až do své smrti roku 1594. Stejně jako Georg Uttenhofer, je i Heinrich pohřben v kozlovském kostele. Mramorové renesanční epitafy obou se zde dochovaly do dnešních časů.

Od počátku 17. století byl pánem na Kozlově Adam Uttenhofer, pravděpodobně totožný se stejnojmenným synem Georga († 1587). Roku 1603 přiznával za svůj statek ležící v Žateckém kraji ke zdanění 15 poddaných hospodářů, ovčáckého mistra s pacholkem a 3 mlýnská kola, což dokládá, že v Kozlově byl tehdy při poplužním dvoře, poprvé zmiňovaném roku 1579, v provozu také ovčín a že se zde nacházel panský mlýn. V roce 1615 je v berním seznamu přiznáno 16 osedlých a také patronát nad kozlovskou farou.

Adam Uttenhofer se zapojil do stavovského odboje, a proto byl po Bílé hoře odsouzen ke ztrátě třetiny majetku. Hodnota statku Kozlova, tvořeného tvrzí, dvorem a vsí a 3 poddanými hospodáři v Radyni (asi 5 km jižně od Kozlova), byla odhadnuta na 9 925 kop míšeňských

grošů a za takřka stejnou sumu jej královská komora ještě roku 1623 prodala sekretáři české dvorské kanceláře a královskému rychtáři Nového Města pražského Johannu Hegnerovi von Rößlfeld. V deskovém zápisu prodeje je rovněž poprvé zmiňována panská zahrada, pivovar a krčma při tvrzi.

Po Johannu Hegnerovi držela Kozlov jeho manželka Františka Eufemie, která roku 1634 odprodala poddané v Radyni vévodovi Juliu Heinrichovi von Sachsen-Lauenburg k panství Toužim. Kozlovský statek, který tak zůstal natrvalo omezen jen na jedinou ves, odevzdala roku 1642 svému synovi Kasparu Franzi Hegnerovi, hejtmanovi schlickovských panství Planá a Kočov. Roku 1651 žil na Kozlově s manželkou Ludmilou Tunklovou a dětmi Franzem de Paula, Hansem Adamem a Magdalenou Benignou. Správcem statku byl tehdy Wenzel Rotberger. O provoz panského sídla a chod hospodářství dále pečovali šafář, šafářka, kuchařka, 2 pohůnci, 4 pacholci, včetně ovčáckého, a 4 děvečky. Ve vsi Kozlově bylo 15 usedlostí, 4 lidé se živili jako tesaři a byl zde obecní pastýř. Na území statku se dále nacházel ještě mlýn, kde žil mlynář Mathes Frantzen s rodinou.

Po Kasparu Franzi Hegnerovi spravovala Kozlov jménem sirotků jeho druhá manželka Anna Katharina von Steinsdorf, jejíž rod sídlil na blízké Telči. Statek však musela roku 1667 pro dluhy prodat svému příbuznému Christophu Martinovi Stampachovi von Stampach. Od něj pak Kozlov získal roku 1670 Adam Ferdinand Rackl von Weinsdorf. Památkou na něj byl mimo jiné zvon, který dal roku 1673 ulít pro kozlovský kostel. Zemřel v roce 1696 bez mužského potomka. Statek tedy připadl vdově Marii Magdaleně rozené Kupferzinn († 1709) a dceři Anně Magdaleně († 1706), která byla od roku 1687 provdána za Viléma Petra Maxmiliána Pikharta z Grünthalu († 1708), štolmistra litoměřického biskupa. Dědicem Kozlova se stal jejich syn František Ferdinand Vít Pikhart, který však byl v době úmrtí rodičů a babičky nezletilý. Dospělosti dosáhl roku 1715, kdy se oženil s Annou Elisabethou Kagerovou von Stampach. V tu dobu se také ujal správy Kozlova, kterou vykonával až do své předčasné smrti v roce 1734. Poté zde hospodařila jako poručnice sirotků vdova Anna Elisabeth a po její smrti roku 1740 nejstarší dcera Marie Františka, provdaná Kocová z Dobrše.

Za Pikhartů z Grünthalu došlo k barokní přestavbě kozlovského gotického farního kostela Nanebevzetí Panny Marie. Byla k němu přistavěna věž a na severní straně křestní kaple. Stavebních úprav nejspíše doznalo také kozlovské šlechtické sídlo – zámek, postavený za Uttenhoferů jako renesanční tvrz. Podobu zámku, dvora, kostela a vsi Kozlova přibližuje veduta z roku 1727, dochovaná ve *Sbírce map a plánů* v Národním archivu v Praze. Díky ní se také dovídáme, že v uvedeném roce byli v Kozlově usazeni již čtyři Židé. V následujícím

období se židovská komunita postupně rozrůstala. V roce 1783 měla již svého rychtáře. O deset let později je v Kozlově evidováno 8 rodin obývajících 7 domů. Místní Židé se živili obchodem s kůžemi, střížním zbožím, dobytkem a řeznictvím, jeden dokonce prodával koloniální zboží. Žid Veit Klein z nedaleké Údrče si roku 1792 pronajal od vrchnosti kozlovskou vinopalnu.

Mezitím se ve vlastnictví statku Kozlova vystřídalo hned několik majitelů. Pikhartové z Grünthalu ho pozbyli roku 1746, kdy byl pro dluhy komisionálně prodán. Novým majitelem se na další takřka čtvrtstoletí stal Franz Heinrich Ernst von Trauttenberg. O hospodářství a příslušenství statku v této době podává podrobnější informace tereziánský katastr, který zachycuje nejen rustikální (poddanskou) půdu, ale i dominikální (vrchnostenský) majetek. Kozlov je již řazen mezi panství a statky Loketského kraje, obnoveného roku 1751 vydělením z kraje Žateckého. Kolem poloviny 18. století zde tedy bylo evidováno 25 poddaných hospodářů, kteří obdělávali 270 strychů polí; 9,1 strychu tvořila půda ležící ladem, 6,3 strychů pastviny, louky byly na 68 vozů, lesní plochy dosahovaly 8 strychů. Takřka polovina všech hospodářů měla polnosti o rozloze 5,1–15 strychů. Sedlák s výměrou mezi 30,1 a 50 strychy byl ve vsi jen jeden a plnil současně funkci učitele.

Statek je charakterizován jako značně odlidněný, protože někdejší majitel Pikhart (František Ferdinand Vít Pikhart z Grünthalu) „*fast alle junge Leut verschenkt*“, čímž je snad míněno, že mnoho mladých lidí propustil z poddanství a tak jim umožnil odejít. Na druhou stranu tereziánský katastr uvádí, že dovolil, aby se v Kozlově usazovali lidé poddanstvím nevázaní. Důsledkem zřejmě byl úbytek pracovních sil pro výkon robotních povinností.

K dominikálu náleželo ve sledované době 293,2 strychů polí, 24 strychů pastvin, louky na 76 ½ vozu, 32 strychů lesa a 89 strychů porostlin. Správním centrem statku byl sešlý zámek v Kozlově, označovaný jako vrchnostenský dům. Panské polnosti obhospodařoval dvůr, při němž byl ovčín s domkem pro ovčáka a jiným pro pasáka hovězího dobytka. Dále zde fungoval pivovar s roční produkcí 80 ½ sudu, který zásoboval panskou krčmu. Vrchnosti ještě náležely 4 domky, obývané pekařem, bednářem, ševcem, tkalcem, a kovářna.

Ke statku příslušelo i vodní hospodářství, které však nebylo rozsáhlé. Tvořily ho tři rybníky (Horní, Prostřední a Dolní) a mlýn o 2 kolech na nestálé vodě.

Patronátní budovy zde byly tři – kostel Nanebevzetí Panny Marie, který plnil funkci farního pro 10 vsí (Hlineč, Kojšovice, Kozlov, Lachovice, Mírotice, Pávice, Pěchkovice, Sovolusky, Svinov, Teleč), fara vybavená vlastními pozemky (50 strychů polností a louky na 13 vozů) a škola. Farní a školní budova byly ovšem v dezolátním stavu a plánovala se stavba nových.

Roku 1769 došlo ke změně majitele statku, když Franz Heinrich Ernst von Trauttenberg uzavřel smlouvu s Franzem Josephem Kagerem von Stampach, pánem na nedaleké Telči, a Kozlov mu prodal. Tím došlo k dočasnému spojení obou statků. Nový majitel, jenž rok předtím ztratil svou první manželku Barbaru Ludmilu von Steinsdorf, s níž vyženil Teleč, přesídlil na zámek do Kozlova. Oba statky si ponechal až do roku 1792, kdy je prodal za 68 000 zlatých Eliasi Danielovi Hoyerovi. Ten se narodil roku 1756 v Opatově (Absroth, Abtsroth) na Chebsku jako selský syn. Jeho otec Johann Martin Hoyer (1722–1801) se však později stal vrchním úředníkem lén Mulzů von Waldau. Zbohatl natolik, že si nejen mohl zakoupit v rodném kraji panství Luby (Schönbach) a statek Liboc (Frankenhammer), ale byl i dne 7. července 1792 povýšen Karlem Theodorem Falcko-bavorským, jakožto říšským vikářem, do říšského šlechtického stavu s právem psát se „von Hoyer“ a obdařen erbem. Císař František I. jej pak 1. prosince 1796 povýšil do rakouského rytířského stavu s predikátem „von Blumenau“ a polepšil mu stávající erb.

Elias Daniel Hoyer zemřel již roku 1798. Dědictví spravovala po několik let jako poručnice vdova Maria Anna rozená Siebenhünerová spolu s justiciářem Danielem Reskou. V době poručnické správy došlo nejpozději roku 1805 k znovuosamostatnění Telče, když byla dána do dražby, ve které ji získal Adalbert Nikerl. Statku Kozlova se naopak ujal Anton Hoyer von Blumenau, nejstarší syn Eliase Daniela, a hospodařil zde až do své smrti roku 1823. Následujícího roku byl statek úředně odevzdán jeho nejstaršímu synovi Kasparu Ignazi Eliasovi, který ho do roku 1828 spravoval současně i jménem svých nezletilých sourozenců jako poručník. Zemřel roku 1851.

Hospodářskou situaci statku Kozlov v samém závěru patrimoniálního období přibližuje Sommerova topografie Loketského kraje, vydaná roku 1847. Stále zde byla mírná převaha dominikálu nad rustikálem. Zatímco panská půda měla dle katastrálního vyměření rozlohu 375 jiter a 1562 čtverečných sáhů (dominovaly pole a lesy), rustikál tvořilo 269 jiter a 433 čtverečních sáhů všech druhů půdy s výjimkou rybníků, to jest polí, luk, zahrad, pastvin a lesa. Celková rozloha statku činila 645 jiter a 395 čtverečních sáhů. Hraničil na severu, západě a jihu s panstvím Toužim, na východě pak s panstvím Údrč. Obývalo jej 490 obyvatel v 85 domech, z toho bylo 13 židovských rodin v 9 domech. Většina obyvatel se živila zemědělstvím, zastoupena byla i řemesla (pekař, kovář, 2 krejčí, 2 ševci), místní Židé se věnovali obchodu včetně podomního. Ve vsi se nacházel vrchnostenský zámek, dvůr, ovčín, pivovar na 7 sudů a hospoda, jejíž provozovatel byl současně řezníkem. Asi 1,5 km jihozápadně od Kozlova fungoval stále mlýn zmiňovaný již roku 1603.

Počet rybníků stoupl od poloviny 18. století o dva. K Hornímu, Střednímu a Dolnímu zámeckému, ležícím přímo ve vsi, přibyl Mlýnský a Nový. Nicméně pro ekonomiku statku byl význam rybníkářství zanedbatelný.

Kontinuálně existovala nejméně od poloviny 18. století v Kozlově škola, spolu s farním kostelem a farou pod patronátem vrchnosti.

Ve vlastnictví Hoyerů von Blumenau zůstal Kozlov až do roku 1860, kdy zemřel Wilhelm Alois Franz Hoyer. Poté se zde až do první světové války vystřídalo větší množství majitelů, a to výhradně nešlechtického původu. Delší dobu vlastnili Kozlov manželé Heinrich Wenzel a Josefina Theresia Laube (1877–1888). Podle údajů publikovaných roku 1886 měl statek celkovou rozlohu 190,43 ha, z toho 100,30 ha tvořila pole, 19,53 ha louky, 0,46 ha zahrady (včetně zámecké), 9,06 ha pastviny, 1,15 ha rybníky, 57,16 ha lesy, 2,16 ha neproduktivní půda a 0,61 ha zastavěné plochy. Kromě zámku a dvora se v Kozlově nacházel pivovar, ovšem mimo provoz. Lesní hospodářství sestávalo z revírů Kozlov a Pávice. Dodejme ještě, že roku 1879 byla ve vsi postavena nová trojtřídní obecná škola. Dnes je její budova bohužel značně zdevastovaná a směřuje k zániku.

Od manželů Laubeových koupil Kozlov roku 1888 Albert Dub, židovský obchodník a stavební podnikatel z Vídně, současně též majitel statků Střelské Hoštice u Horažďovic a Zuklín na Sušicku.

Nejméně dvakrát se Kozlov dostal do vlastnictví finančních ústavů, a to nejspíše pro obtíže předešlých majitelů se splácením úvěrů. Roku 1891 patřil spořitelně ve Šluknově. V tu dobu byly pozemky obhospodařovány ve vlastní režii, jen některé oddělené parcely měli v pronájmu místní zemědělci. Pěstovaly se obvyklé obiloviny (oves, pšenice, ječmen), zelí, čočka. Situace lesního hospodářství byla stejná jako počátkem osmdesátých let.

V roce 1909 náležel statek Kozlov spořitelně v Benátkách nad Jizerou (tehdy Nové Benátky), od které ho získal Josef Vrána. V následujícím období již nelze pro nedostatek pramenů jeho vývoj sledovat. Možná jako deskový statek zcela zanikl. Rozhodně nebyl pojat do první pozemkové reformy a není uveden ani ve schematismu velkostatků vydaném roku 1933.

Sídlem správy statku bylo vrchnostenské sídlo v Kozlově. Vzniklo za Uttenhoferů von Uttenhofen jako renesanční tvrz obdélného půdorysu s masivními polygonálními věžemi v severním a jižním nároží, situovaná uprostřed vsi na západním okraji panského dvora. Není při tom vyloučeno, že v Kozlově existovalo nějaké panské obydlí již ve středověku, ale na jiném místě.

Poprvé je kozlovská tvrz připomínána roku 1623. Pravděpodobně v první čtvrtině 18. století došlo k barokní úpravě, která ale nijak výrazně nepozměnila původní renesanční hmotové rozvržení. Nejstarší dochované vyobrazení z roku 1727, stejně jako fotografie z první poloviny dvacátého století dokládají, že šlo o architektonicky ojedinělou a cennou stavbu. Ostatní úpravy, kterými prošla, měly spíše jen údržbový charakter. V 19. století je již důsledně nazývána zámekem. Od druhé poloviny téhož století začal kozlovský zámek díky častému střídání majitelů, z nichž mnozí tu ani nesídlili, chátrat a postupně přestal být obyvatelný. Již v meziválečném období se některé jeho prostory využívaly ke skladování obilí. Po částečném odstřelu roku 1939 a požáru v roce 1943 začal být postupně rozebírán na stavební materiál. V polovině padesátých let stál již jen zbytek nároží a obvodových zdí, porostlých náletovými dřevinami. K definitivnímu zániku objektu došlo v osmdesátých letech.

Již z roku 1651 máme zprávu o tom, že správu statku vykonával zvláštní úředník, v tomto případě nazývaný prostě jen *Ambtman*. Od 18. století se setkáváme s označením *Verwalter*, případně *Amtsverwalter*, někdy též *Amtsverweser* nebo *administr(ierender) Verwalter*, což v podstatě vše lze přeložit jako správce, respektive úřední správce, a jde o vrchního úředníka patrimoniální a hospodářské správy. Na Kozlově se správci často střídali, někteří zde ale působili vícekrát. Jeden, konkrétně Hilarius Köppel, se po odchodu z funkce roku 1812 stal učitelem místní školy. Jistě k tomu měl jako bývalý úředník dobré předpoklady.

V době, kdy byl Kozlov majetkově spojen se statkem Teleč, řídil správce se sídlem v Kozlově administrativu obou statků. Ovšem i po opětovném rozdělení roku 1805 se několikrát stalo, že kozlovský správce pracoval v téže funkci i pro vrchnost na Telči. Tak tomu bylo u Karla Kefersteina (1814–1820), který je již roku 1812 doložen jako telečský správce, a Karla Hinklmanna (na Kozlově doložen v letech 1823–1828, na Telči v letech 1823–1831).

Podobně tomu bylo i s úřadem justiciára, který byl na velkostatech zaveden za josefínských reforem jako nižší právní instance v rámci přenesené agendy. Na Kozlově je jako první doložen roku 1792 Anton Kubias. Jeden z jeho následovníků v úřadě, Daniel Reska, plnil současně funkci správce a po smrti majitele Eliase Daniela Hoyera von Blumenau roku 1798 i spoluporučníka obou, tehdy ještě spojených sirotčích statku Kozlova a Telče. Stejně jako v případě úřadu správce, stávalo se i po znovuosamostatnění Telče, že justiciár obstarával sobě příslušející agendu pro oba statky, jak tomu bylo v případě Floriana Tippmanna (na Kozlově 1817–1822, na Telči 1814–1822), Franze Konrada (1823/4–1827) a Johanna Sandnera (asi 1839–1850). Ostatně bylo vůbec častým jevem, že justiciáři pracovali pro

několik vesměs sousedících statků současně (viz dále). Zajímavá situace nastala na Kozlově v letech 1832–1838, kdy úřad justiciára vykonával bratr majitele statku Anton Wilhelm Hoyer von Blumenau, který ve stejné funkci působil i na nedalekých statcích Korbů von Weidenheim ve Valči, Oplotech a Sýrovicích, a jak jinak. také na Telči.

Zda byly na Kozlově v období před rokem 1850 vytvořeny a obsazovány i jiné úřady, nelze pro nedostatek pramenů bezpečně stanovit. Vzhledem k tomu, že Kozlov byl statkem velmi malé rozlohy, je také možné, že správce a justiciár byli schopni zabezpečit většinu hospodářské a patrimonijní agendy sami.

Po roce 1850 zmizela z administrativy statku funkce justiciára, zdá se však, že přestal být obsazován i úřad správce. Majitelé si statek spravovali sami a jediný úředník, kterého si drželi, byl lesník. Z druhé poloviny 19. století jsou známa dvě jména, Franz Botz a Johann Müller. Přehled zjištěných úředníků statku Kozlov je přílohou č. 2 této archivní pomůcky.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

Fond, jehož původcem je správa statku Kozlov, se dochoval jako pouhé torzo. Tvoří ho pouze pozemkové knihy a jeden podací protokol. Důvodů tak nízké úrovně dochování může být několik. Jistou roli v tom nejspíše sehrálo časté střídání majitelů, hlavně po roce 1850, kteří si statek spravovali sami. Ke ztrátě archiválií mohla přispět i postupná devastace kozlovského zámku v první polovině minulého století, kterou urychlil odstřel jeho části roku 1939 a následný požár v roce 1943. Archiv statku se s největší pravděpodobností nacházel právě na zámku, kde lze oprávněně předpokládat někdejší vrchnostenskou kancelář. To vše jsou ovšem pouze spekulace. Každopádně naznačenému osudu unikl soubor pozemkových knih. Ty byly po zrušení patrimonijní správy úředně uzavřeny a odevzdány okresnímu soudu v Bochově. Uzavření provedl 2. června 1850 správce statku Johann Wessely. Na přední stranu přední předsádky napsal příslušnou doložku, podepsal ji a vedle otiskl do červeného vosku úřední typář s polepšeným erbem aktuálních majitelů Hoyerů von Blumenau a opisem KOSLAUOR (!) AMTSSIGEL. Úředníci okresního soudu v Bochově ovšem do některých knih zapisovali ještě nějakou dobu po jejich uzavření. Od okresního soudu se pozemkové knihy dostaly ve dvou fázích do celozemské sbírky v Archivu země České v Praze. Již roku 1898 byla odevzdána nejstarší pozemková kniha (inv. č. 1), ostatní následovaly v roce 1936. Roku 1962 pak byly předány Státnímu archivu v Plzni a zde v průběhu následujících let kartotéční formou zpracovány. Roku 1972 došlo k jejich předání žlutické pobočce Státního archivu Plzeň, aby se staly součástí fondu statku, z jehož činnosti vzešly. Jako přírůstek

s časovým rozsahem 1698–1882 a v počtu 13 byly zapsány pod datem 28. června 1972 do příslušné přírůstkové knihy (KP 6/72). Na evidenčním listu zachycujícím stav fondu Velkostatek Kozlov k datu 1. ledna 1973 je již zaznamenán i podací protokol z roku 1843. O tom, jak se do fondu dostal, nejsou k dispozici žádné záznamy. Pravděpodobně byl vytříděn z fondu Okresní úřad Žlutice jako patrimoniální prius.

V počtu evidenčních jednotek již v následujících letech k žádným změnám nedošlo, v uložení ovšem ano, když byl fond roku 2006 přestěhován na pracoviště Klášter u Nepomuka Státního oblastního archivu v Plzni.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond *Velkostatek Kozlov* obsahuje archiválie o časovém rozsahu 1698–1850 (1882) a celkové metrāži 0,49 bm. K jeho inventarizaci bylo přikročeno v roce 2015. Do té doby byly k dispozici pouze kartotéční lístky k pozemkovým knihám.

Při inventarizaci fondu bylo postupováno a archivní pomůcka vyhotovena podle základních pravidel (*Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu, Sborník archivních prací. Roč. X, 1960, č. 2, s. 215–310; Michal WANNER a kol. Základní pravidla pro zpracování archiválií. Praha : Odbor archivní správy a spisové služby MV, 2013, kapitola 2*) a dále podle metodického pokynu ředitele SOA v Plzni pro zpracování archiválií a tvorbu archivních pomůcek č. j. SOAP/006-0767/2010 z 12. března 2010 a dodatku k tomuto pokynu č. j. SOAP/006-1300/2014 s platností od 15. července 2014.

Podrobně byl prověřen časový rozsah pozemkových knih. Priora tvoří zápisy vzniklé před založením konkrétní knihy, je-li bezpečně známo, nebo jej lze kvalifikovaně odhadnout, a posteriora vesměs zápisy učiněné úředníky okresního soudu až po uzavření knih původcem a jejich odevzdání.

Originální názvy knih i název dochované registraturní pomůcky jsou převzaty z titulního listu, v případě, že na něm název uveden není, posloužil jako zdroj štítek na předních deskách. V jednom případě (inv. č. 6) byla kniha původně založena a v letech 1795–1814 vedena jako inventární. Následuje pauza a pak už jsou v ní obsaženy pouze svatební smlouvy datované od roku 1829. Změna v obsahu knihy byla již původcem vyznačena na štítku přeškrtnutím původního názvu a dopláním nového, na titulním listu byl starý název pouze přeškrtnut.

Změna nastala v počtu knih (z 13 na 14), neboť jako samostatná úřední kniha byla vyčleněna archiválie sešitového formátu nadepsaná jako kniha svatebních smluv a obsahující zápisy tohoto druhu, která byla vložena do knihy inv. č. 7. S ní byla ovšem od začátku

zapsána na společném kartotéčním lístku k pozemkovým knihám a dokonce na ni byla nejspíše druhotně tužkou dopsána stejná signatura Bochoř 11, jakou měla výše uvedená kniha. Vědělo se tedy o ní, jen nebyla vykazována jako samostatná evidenční jednotka. Nyní je v této archivní pomůcce zapsána jako inv. č. 5 a duplicitní signatura, která ve skutečnosti náleží knize, do níž byla vložena, je uvedena v závorce.

Během pořádacích prací nebylo ve fondu skartováno. Po ukončení inventarizace jej tvoří 14 úředních knih (ve všech případech jde o knihy pozemkové) o časovém rozsahu 1698–1850 (1882) a 1 podací protokol politické agendy z roku 1843.

Fyzický stav archiválií je poznamenán poškozením, a to především trhlinami a přelomením. U knihy inv. č. 1 je polovina dvou prvních listů utržena, kniha inv. č. 5 sešitového formátu má zcela odtržený titulní a z větší části i poslední list. Další poškození představuje odření desek, které jsou někdy i rozlepené či rozměklé. Knihy inv. č. 7 a inv. č. 14 mají novější kožené hřbety, které zhotovila konzervátorská dílna Státního archivu v Plzni v rámci základní opravy nejpoškozenějších vazeb roku 1971 po převzetí pozemkových knih do péče. Konkrétní poškození jsou uvedena u jednotlivých inventárních záznamů.

Z hlediska jazykového jednoznačně dominuje ve fondu němčina, neboť území statku Kozlov leželo v oblasti obývané výhradně německým obyvatelstvem. Zajímavostí je zápis provedený kompletně hebrejským písmem v pozemkové knize inv. č. 1 (pag. 509), jenž souvisí se vznikem a rozšiřováním kozlovské židovské obce.

Vzhledem k malému rozsahu fondu nebyly vyhotoveny rejstříky.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Badatelské využití fondu omezuje značná torzovitost jeho dochování. Prakticky jej tvoří jen pozemkové knihy. Ty ovšem přesto mohou poskytnout alespoň částečnou pramennou základnu pro studium hospodářských a sociálních poměrů poddaných na malém statku v 18.–19. století. Poslouží rovněž rodopiscům při shromažďování, doplňování a korigování genealogických dat. Nachází se v nich také zápisy pro místní židovské obyvatelstvo (jedna pozemková kniha /inv. č. 4/ je vedena přímo pro něj), takže je mohou stejně dobře využít i badatelé zabývající se genealogií židovských rodin nebo historií židovského osídlení v této oblasti. Protože od roku 1769 nejpozději do roku 1805 byl Kozlov majetkově a administrativně spojen s nedalekým statkem Teleč, obsahují některé pozemkové knihy (inv. č. 5, 6, 7, 10, 12) zápisy pro oba statky.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Archivní fond *Velkostatek Kozlov* o časovém rozsahu 1698–1850 (1882) uspořádal v období od června do července 2015 Mgr. Vladimír Červenka ve Státním oblastním archivu v Plzni, pracoviště Klášter u Nepomuka. Inventář sestavil a úvod k němu napsal v červenci 2015 rovněž Mgr. Vladimír Červenka.

V Klášteře 16. 12. 2015

Mgr. Vladimír Červenka

Seznam použitých pramenů a literatury

Nevydané prameny:

AHMP, fond *Magistrát hlavního města Prahy I.*, Referát IV, popisní, krabice 49, č. 120 (*Soupis pražských domovských příslušníků, 1830–1910*) [online].

Dostupné z <www.ahmp.cz/index.html?wstyle=2&catalogue=1>.

NA, *Sbírka genealogická Dobřenského*, inv. č. 788.

NA, *Sbírka map a plánů*, inv. č. 1153, sign. A XI 20.

SOA v Litoměřicích, *Sbírka matrik Severočeského kraje*, sign. Litoměřice 99/2, sign. Lubenec 94/10, sign. Teplice 162/4, 162/5 [online].

Dostupné z <www.soalitomerice.cz/content/matriky>.

SOA v Plzni, *Sbírka matrik západních Čech*, sign. Karlovy Vary 003, sign. Kozlov 01–04, 13, 22, 50, sign. Luby 03, sign. Sedlec 105 [online].

Dostupné z <www.portafontium.eu>.

SOA v Plzni, pracoviště Klášter u Nepomuka, fond *Velkostatek Toužim*, inv. č. 159, kart. 59.

Tištěné a zpracované prameny

BOHÁČEK, Jan – HÁLEK, Jan – KUČEROVÁ, Klára – MÁDLOVÁ, Vlasta – EBELOVÁ, Ivana (edd.). *Soupis židovských rodin v Čechách z roku 1793*. 1 – Loketský kraj, Boleslavský kraj, Budějovický kraj. Praha, 2002, s. 43–45.

BURDOVÁ, Pavla – CULKOVÁ, Dagmar – ČÁŇOVÁ, Eliška – LIŠKOVÁ, Marie – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český*. Svazek 3 – *Dominikál*. Praha, 1970, s. 310, 311–312, č. 936.

FANTA, Gustav. *Statistik und Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes und der landwirtschaftlichen Industrien Böhmens*. Prag, 1891, s. 73–74.

Handbuch des Königreichs Böhmen (ročníky 1844–1847).

CHALUPA, Aleš – LIŠKOVÁ, Marie – NUHLÍČEK, Josef – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český*. Svazek 2 – *Rustikál (kraje K–Ž)*. Praha, 1966, s. 12–13, č. 612, s. 154–155, č. 936.

JECHL, Johann. *Statistische Nachweisungen über den land- und lehentäflichen Grundbesitz im Königreiche Böhmen*. Prag, 1868, s. 82.

JECHL, Johann H. *Der Böhmisches Grossgrundbesitz*. Prag 1874, s. 31.

JONÁK, Eberhard. *Der landtäfliche Grundbesitz im Königreiche Böhmen*. Prag, 1879, s. 50–51, č. 408.

LUSTIG, Rudolf – SVĚTNIČKA, František. *Schematismus velkostatků v Čechách*. Praha, 1933.

MARAT, František (ed.). Soupis poplatnictva 14 krajův Království českého z r. 1603. *Věstník Královské české společnosti nauk*. Třída filosoficko-historicko-jazykozpytná, roč. 1898, s. 66.

MÍRKA, Jakub. *Velkostatek Teleč (1672) 1683–1850 (1880)*. Inventář (tiskem nepublikovaná archivní pomůcka č. 698). Státní oblastní archiv v Plzni, 2015.

PROCHÁZKA, Johann F. *Böhmens landtäflicher Grundbesitz*. Prag, 1886, s. 44–45, č. 309.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topografisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals u. s. w.* Prag, 1880, s. 208.

PROCHÁZKA, Johann F. *Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen. Adressen sämtlicher bei der Oekonomie, Forstwirtschaft und Industrie angestellten Beamten, Pächter u. s. w.* Prag, 1887, s. 160.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topographisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals, u. s. w.* Prag, 1891, s. 564.

SEDLÁČEK, August (ed.). *Rozvržení sbírek a berní roku 1615 dle uzavření sněmu generálního nejvyššími berníky učiněné*. Praha, 1869, s. 59, č. 13.

SCHALLER, Jaroslaus. *Topographie des Königreichs Böhmen. Zweyter Theil – Ellbogner Kreis*. Prag, 1785, s. 143–144.

Schematismus des Königreichs Böhmen (ročníky 1805, 1808, 1811–1813, 1815–1843).

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen; statistisch-topographisch dargestellt*. Fünfzehnter Band – *Elbogner Kreis*. Prag, 1847, s. 194–196.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus a statistika statků velkých a rustikálních v Království českém*. Praha, 1902, s. 653.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus landtäflicher Güter, grösserer Rustikalwirtschaften, Beamten und Pächter*. Prag, 1910, s. 405.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus und Statistik des Grossgrundbesitzes und grösserer Rustikalgüter im Königreiche Böhmen*. Prag, 1906, s. 546.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus velkostatků v Království českém*. Praha 1894, s. 1094.

ZAHRADNÍKOVÁ, Magda – ŠTREJNOVÁ, Eva (edd.). *Soupis poddaných podle víry z roku 1651 : Žatecko*. Svazek 1, Praha, 1997, s. 204–207.

Literatura

BÍLEK, Tomáš Václav. *Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618*. Část II. Praha, 1883, s. 728–729.

ČERNÝ, Václav. *Slovníček archivní terminologie II : Názvosloví pro zemědělsko-lesnické archivy*. Praha, 1955.

Der politische Bezirk Luditz : Ein Beitrag zur Heimatskunde. Luditz, 1884, s. 21.

DIVIŠ-ČISTECKÝ, Johann Ritter von. *Genealogische Studien aus Pardubic. Jahrbuch der K. k. heraldischen Gesellschaft „Adler“, Neue Folge*. Siebenter Band. Wien, 1897, s. 195.

MERAVIGLIA-CRIVELLI, Rudolf Johann. *Der böhmische Adel*. Nürnberg 1885, s. 228.

ÚLOVEC, Jiří. *Zaniklá tvrz a zámek v Kozlově (o. Karlovy Vary)*. *Památky a příroda*, 1988, roč. 13, s. 517–521.

Internetové zdroje

HRABCOVÁ, Hana – ŠTOCHL, Václav – HRON, Marcel – FIALA, Jiří – KASALOVÁ, Šárka. *Stavebně historický průzkum : Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kozlově*. 2007–2008 [online]. [cit. 2015-06-08].

Dostupné z <www.artkodiak.cz/files/art_kodiak_pruzkumy_pamatek_kozlov.pdf>.

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk

AHMP	Archiv hlavního města Prahy
AP	archivní pomůcka
bm	běžný metr
č.	číslo
č. j.	číslo jednací
ed., edd.	editor, editoři
EL NAD	evidenční list národního archivního dědictví
ev. j.	evidenční jednotka
inv. č.	inventární číslo
kart.	karton
KP	kniha přírůstků
MV	ministerstvo vnitra
NA	Národní archiv
pag.	pagina
ppr	podací protokol
předch.	předchozí
roč.	ročník
s.	strana
sign.	signatura
SOA	Státní oblastní archiv
ukn	úřední kniha

Příloha č. 2: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Kozlov

Osobní jména majitelů a úředníků nejsou počestřována a jsou uváděna v podobě, v jaké se vyskytují v pramenech a v literatuře. Kurzíva vyznačuje konkrétní data příslušné písemné zmínky, která ovšem nemusí být totožná se skutečným počátkem nebo koncem držby či funkčního období.

Majitelé

<i>1365–1370</i>	Němota, Přeč a Jan (Ješek) z Kozlova
<i>1380</i>	jen Přeč a Jan z Kozlova
<i>1398</i>	Jindřich z Kozlova
<i>1399</i>	Jan z Kozlova
<i>1400</i>	Faulfiš z Kozlova
<i>1405–1406</i>	Litold Černý z Kozlova
<i>1429–1435</i>	Václav Hess a Roman z Kozlova
<i>1437</i>	Roman starší z Kozlova, patrně též co <i>1429–1435</i>
<i>1456</i>	Václav z Kozlova
po <i>1456–1567</i>	páni von Plauen
<i>1567–1587</i>	Georg Uttenhofer von Uttenhofen, od 1579 vlastní celý statek
do 1579	Jan Ratibořský ze Chcebuze, díl statku
<i>1587–1588</i>	Adam a Kaspar Uttenhoferové von Uttenhofen, synové Georga
<i>1588–1594</i>	Heinrich starší Uttenhofer von Uttenhofen, strýc Adama a Kaspara
<i>1603–1623</i>	Adam Uttenhoffer von Uttenhofen, † 23. 5. 1624 v Karlových Varech
<i>1623–1624</i>	Johann Hegner von Rößlfeld
<i>1624–1642</i>	Františka Eufemie Hegnerová von Rößlfeld, rozená Volovatá ze Šenvaldu, manželka Johanna
<i>1642–1651</i>	Kaspar Franz Hegner von Rößlfeld, syn Johanna a Františky Eufemie
do 1667	Anna Katharina Hegnerová von Rößlfeld, rozená von Steinsdorf, vdova po Kasparu Franzi Hegnerovi, podruhé provdaná von Stampach
<i>1667–1670</i>	Christoph Martin Stampach von Stampach
<i>1670–1696</i>	Adam Ferdinand Rackl von Weinsdorf
<i>1696–1709</i>	Maria Magdalena Racklová von Weinsdorf, rozená Kupferzinn, vdova po Adamu Ferdinandovi

1698–1706	Anna Magdalena Pikhartová z Grünthalu, rozená Racklová von Weinsdorf, dcera Adama Ferdinanda a Marie Magdaleny
1715–1734	František Ferdinand Vít Pikhart z Grünthalu
1735–1740	Anna Elisabeth Pikhartová z Grünthalu, rozená von Stampach, vdova po Františku Ferdinandu Vítovi a poručnice sirotků
1740–1746	Marie Františka Pikhartová z Grünthalu, provdaná Kocová z Dobrše, dcera Františka Ferdinanda Víta a poručnice nezletilých sourozenců
1746–1769	Franz Heinrich Ernst von Trauttenberg
1769–1792	Franz Joseph Kager von Stampach
1792–1798	Elias Daniel von Hoyer (od 1796 Hoyer von Blumenau)
1798–1803	Maria Anna Hoyerová von Blumenau, vdova po Eliasi Danielovi a poručnice sirotků
1805–1823	Anton Hoyer von Blumenau, syn Eliase Daniela a Marie Anny
1824–1828	nezletilí sirotci Antona Hoyera
1828–1851	Kaspar Ignaz Elias Hoyer von Blumenau, syn Antona Hoyera
1851–1852	Karl Moritz Nikolaus Hoyer von Blumenau, bratr předešlého
1852–1860	Wilhelm Alois Franz Hoyer von Blumenau, bratr předešlého
1860–1868	Julius Gabriel, † 23. 4. 1875 jako velkostatkář v Doubí
1873–1874	Hugo Franz Waldemar Schneider
1877–1888	Heinrich Wenzel Laube, majitel domu v Teplicích, s manželkou Josefínou Theresií rozenou Umlauft
1888–1890	Albert Dub, z Vídně, majitel velkostatku Střelské Hoštice – Zuklín
1890–1894	Spořitelna ve Šluknově
1899–1902	Alois Preidl
1904	Václav Strejcovský
do 1909	Spořitelna v Benátkách nad Jizerou
1909–1910	Josef Vrána

Úředníci

Do roku 1850

A) Vrchní úředníci

1651	Wenzel Rotberger
1727	Franz Joseph Radkan
1769–1770	Franz Johann Heintz
1770–1771	Johann Georg [Zirbick]
1772	Johann Andreas Beer
1773–1774	Johann Anton Schmidt, kancelista
1775–1776	Johann Christian Schindler
1776	Emanuel Joseph Lohr
1778–1779	Felix Lucksch
1779–1783	Johann Hermann Goller
1783–1785	Franz Stein
1786–1787	Anton Franz Schmirle
1787–1792	Ignaz Kirschner
1793–1794	Franz Xaver Rindl
1795–1796	Daniel Reska, 1795–1802 justiciár, 1799–1803 doložen jako spoluporučník Hoyerovských sirotek
1796–1798	Johann Joseph Liebscher
1798	Joseph Reinelt
1799	Wenzel Tchermack (Czermak)
1799	Hilarius Köppel, administrátor
1803–1805	Blasius Kuttschera
1805–1806	Wenzel Norbert Pucher
1807–1812	Hilarius Köppel, podruhé, poté učitel v Kozlově, † 6. května 1841
1812–1813	Nikerle, administrátor
1813–1814	Joseph Harbauer
1814–1820	Karl Keferstein, 1812–1820 doložen jako správce na Telči
1820–1821	Karl Grünes
1822	Karl Keferstein, podruhé, administrátor
1823–1828	Karl Hinklmann, 1823–1831 správce na Telči

1828–1829	Maximilian Tschuppik
1829	Franz Joseph Zhoržel
1830–1835	Anton Franz, 1832–1835 současně správce na Telči
1835–1837	Anton Lanhaus
1837–1839	Johann Goppold
1839	Karl Stöhr, 1838–1839 správce na Telči
1840–1841	Johann Siegl
1841–1842	Johann Stanek
1842–1850	Johann Wessely

B) Justiciáři

1792	Anton Kubias
1795	Anton Neuerer
1795–1802	Daniel Reska, 1799 spoluporučník Hoyerovských sirotků
1807–1816	Mathias Höniger
1817–1822	Florian Tippmann, v Bochově, 1814–1822 též pro statek Teleč
1823–1827	Franz Konrad, v Bochově, 1824–1829 současně pro statek Teleč
1828–1830	Andreas von Haffenbrädl, v Toužimi, 1830–1831 pro statek Teleč
1830–1831	Norbert Holey
1832–1838	Anton Wilhelm Hoyer von Blumenau, bratr majitele statku, současně justiciár na Telči, Valči, Oplotech a Sýrovicích, † 15. ledna 1838 v Lubenci, pohřben v Kozlově
1839–1850	Johann Sandner, současně pro statek Teleč

Po roce 1850

A) Lesní správa

1880	Franz Botz, lesník
1887–1894	Joseph Müller, lesník v Kozlově

Inventární seznam

I. KNIHY

Přenesená agenda – soudní

1	Bochov 2264	Pozemková kniha obce Kozlov (Dorf Kosslauer Grundbuch Nro. I vom Jahre 1698) - obsahuje též zápisy pro židovské obyvatelstvo Německy (jeden zápis proveden hebrejským písmem, pag. 509); 20 × 31,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (poškození trhlinami); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 126	1698–1820	ukn 1
2	Bochov 7	Pozemková kniha obce Kozlov (Guth Koßlau Dorf Koßlauer Grund Buch Verlegt im Jahre 1794.) - obsahuje též zápisy pro židovské obyvatelstvo Německy; 21,5 × 33,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (desky mírně odřeny); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 127	1794–1839 (1862)	ukn 2
3	Bochov 8	Pozemková kniha obce Kozlov (Dorf Koszlauer Grundbuch N III.) - obsahuje též zápisy pro židovské obyvatelstvo Německy; 24 × 38 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (desky odřeny, roh přední desky odtržen, pozůstatky tkanic na zavazování); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 128	(1827) 1840–1850 (1882)	ukn 3
4	Bochov 19	Židovská pozemková kniha obce Kozlov (Dorf Kosslauer jüdisches Kaufkontraktenbuch Nro. II vom Jahre 1795.) - obsahuje též zápisy pro Židy na statku Teleč Německy; 22 × 34,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (desky rozlepeny a odřeny, pozůstatky tkanic na zavazování); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau	1795–1847 (1881)	ukn 4

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
5	(Bochov 11)	Kniha svatebních smluv statků Kozlov a Teleč (Guth Koßlau und Teltsch Heurats Contract Protocol) Německy; 23 × 38,5 cm; sešit (silně poškozen trhlinami)	1789–1798	ukn 5
6	Bochov 16	Kniha svatebních smluv statku Kozlov (Ehe Kontraktenbuch des Koßlauer Amtes Nro 1 1829) - založena a v letech 1795–1814 vedena jako kniha inventární (obsahuje i několik zápisů pro statek Teleč), od roku 1829 jako kniha svatebních smluv Německy; 22 × 36,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (zadní deska potrhaná); jmenný rejstřík pro svatební smlouvy Předch. sign.: Koslau	(1789) 1795–1814, 1829–1849 (1854)	ukn 6
7	Bochov 11	Kniha dlužních úpisů statků Kozlov a Teleč (Obligations Buch angefangen d[e]n 1ten Jul[y] An[n]o 1793 [---] Hoch Reich[s] Ritterlichen Elia[s] Hojerischen [Gü]ttern Koßlau Teltsch No I) Německy; 22,5 × 36,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet z hnědé kůže, rohy potaženy hnědou usní, (desky mírně odřeny); jmenný rejstřík (od písmene K)	(1785) 1793–1820	ukn 7
8	Bochov 12	Kniha dlužních úpisů statku Kozlov (Gut Koßlau Obligations Buch Nro. 2, 1819) Německy; 22,5 × 38,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (desky rozměklé); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 137	1819–1839	ukn 8
9	Bochov 13	Kniha dlužních úpisů statku Kozlov (Gut Koßlau Obligationsbuch Anno 1840, III) Německy; 21,5 × 34 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (odřená, dolní roh přední desky odtržen, pozůstatky tkanic na zavazování); jmenný rejstřík	(1833) 1840–1850 (1873)	ukn 9

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
10	Bochov 14	Kniha kvitancí statku Kozlov (Gut Kosslau Quittungsbuch Nro. I [An]no 1800) - obsahuje též několik zápisů pro statek Teleč Německy; 21,5 × 36,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (desky silně odřeny, hřbet poškozen trhlinami, pozůstatky tkanic na zavazování); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 1[3]4	1800–1840	ukn 10
11	Bochov 15	Kniha kvitancí statku Kozlov (Gut Kosblau Quittungsbuch Nro II Anno 1840) Německy; 21,5 × 34 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, tkanice na zavazování; jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau	(1820) 1840–1850 (1877)	ukn 11
12	Bochov 18	Kniha testamentů statku Kozlov (Testamentenbuch vom Jahre 1795, No I) - obsahuje též několik zápisů pro statek Teleč Německy; 23 × 35,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (vazba odřená, potrhaná); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 139	(1789) 1795–1824	ukn 12
13	Bochov 17	Kniha odevzdacích listin obce Kozlov (Einantwortungs-Urkundenbuch des Dorfes Kosslau Anfangend vom Jahre 1849, Nro. II.) Německy; 22 × 35 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (pozůstatky tkanic na zavazování); jmenný rejstřík Předch. sign.: Koslau 132	(1848) 1849–1850 (1869)	ukn 13
14	Bochov 10	Kniha dědických vyrovnání statku Kozlov (Erbschaftsvergleichsprotokoll anfangend vom Jahre 1795, No I) Německy; 23 × 36,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet z hnědé kůže, rohy potaženy hnědou usní (desky odřeny); jmenný rejstřík	1795–1848	ukn 14

II. SPISOVÝ MATERIÁL

Registraturní pomůcky

15		Podací protokol politické agendy	1843	ppr 1
----	--	----------------------------------	------	-------

Název archivní pomůcky:	Velkostatek Kozlov
Značka archivního fondu:	Vs Kozlov
Časové rozmezí:	1698–1850 (1882)
Počet evidenčních jednotek:	15 (14 úředních knih, 1 podací protokol)
Počet inventárních jednotek:	15
Rozsah v bm:	0,49
Stav ke dni:	16. 12. 2015
Zpracovatel archivního fondu:	Mgr. Vladimír Červenka
Zpracovatel archivní pomůcky:	Mgr. Vladimír Červenka
Počet stran:	25
Počet exemplářů:	5
Schválil:	Mgr. Petr Hubka, ředitel SOA v Plzni dne 16. 12. 2015, č. j. SOAP/006-2360/2015